Тому що ми - сім'я.

Коли почалась війна, я дуже переживав за своїх стареньких - дідуся і бабусю. Адже вони жили в м. Часів-Яр, в 6 км від Бахмуту. Але маючи твердий характер і віру в перемогу. вони жили вдома, і не думали виїжджати. На той момент діду було 83 р а бабі 81. Як кажуть - старе дерево пересаджувати - чи прийметься. Навіть коли зник газ, почалися перебої з водою, світлом, вони потроху жили вдома. В грудні місяці дідуся не стало. Ховали ми його вже в місті, в якому війна зробила багато руйнувань. і навіть на увинтарі його провели залпом з Himars-ів. Кажу, це тебе на честь того проводжали, що ти служив у ракетних військах (в 60-ті роки). Але це просто співпало, бо на той час вже війська ЗСУ стояли на околицях Часів-Яру.

Та ось у січні 23 року обірвався зв'язок з бабусею. Великі пошкодження ЛЕП, неможливість роботи інтернету, перебої з мобільним зв'язком - все це додавало тривоги. І вже, коли був черговий приїзд в її квартал, а саме по ЗОШ №17 де я вчився, було вирішено

їхати забирати будь-якою ціною. На власному авто поїхав забирати бабусю.

Коли я приїхав, це шокувало її. Вона все одно не хотіла їхати. Це дім, це побут, це батьківське оселя. город, садок, це - життя, а тепер необхідно їхати. Куди? навіщо? Адже скоро контрнаступ і перемога. Але дивом умовив. Вночі пережили обстріл з градів сусіднього кварталу. і вранці поїхали. Все заспокоював, що поживеш в тиші, спокої, потішишся двома правнучками. Боляче було бачити як їй важко було покидати свій дім. Заспокоював, що ненадовго, але відчував, що можливо, назавжди. Намагаюсь її втішати, піклуватись. Хоча дається все не непросто. Всі її думки, серце, душа - там, вдома. і вона мріє повернутись і здобути душевний спокій на батьківщині.

З вірою в ЗСУ.